

LÁZÁR ERVIN

A KISFIÚ MEG AZ OROSZLÁNOK
MESEREGÉNY

TARTALOM

I. FEJEZET,

amelyben megismerkedünk Bruckner Szigfriddel, miközben újságot olvas

II. FEJEZET,

amelyben Bruckner Szigfrid szóba ereszkedik velünk, és közben lódít is egyet

III. FEJEZET,

amelyben Szilvia nyomára bukkanunk

IV. FEJEZET,

amelyben Baltazár elmosolyodik

V. FEJEZET,

amelyben Arabella szövetkezik velünk

VI. FEJEZET,

amelyben Szigfrid tréningezik

VII. FEJEZET,

amelyben Szilvia megszökik

VIII. FEJEZET,

amelyben szomorú dolog történik

IX. FEJEZET,

amelyben egy törvényre derül fény

X. FEJEZET,

amelyben egy frakkos oroszlán érkezik

XI. FEJEZET,

amelyben egy újabb oroszlán érkezik

XII. FEJEZET,

amelyben Szigfrid inni kezd

XIII. FEJEZET,

amelyben Szigfrid újra fellép

XIV. FEJEZET,

amelyben Jenő nyakkendőöt köt

XV. FEJEZET,

amelyben befejeződik a történet

I. FEJEZET,
amelyben megismerkedünk Bruckner Szigfriddel,
miközben újságot olvas

Ma is, mint mindig, pontosan fél ötkor befejeztük a munkát az Építészeti Hivatalban. Letettük a vonalzókat, ceruzákat, a kapuban elbúcsúztunk egymástól, és elindultunk hazafelé. A nagy házak, amelyeket terveztünk, ezalatt jóízűen szundikáltak a papíron, vagy talán éppen beszélgettek, és megmutogatták egymásnak az erkélyeiket és emeleteiket. Erről persze nem tudhat senki, mert a hivatal ilyenkor már teljesen üres.

Nem siettem. Jó melegen sütött a nap. Sétálgattam és füttyörésztem.

Mindig a Levendula és az Orgona utcán járok haza - a mi városunkban az utcáknak csupa ilyen szép virágnevük van. De nemcsak a nevük szép, gyönyörűek az utcák is, nagy lombú fáikkal, tenyéryi kis virágágyásaikkal. Ilyenkor nyáron a fák alatt kellemes hűvös van, és jólesik alattuk sétálgatni. Ráadásul por sincs, mert erre autók nem járnak - túl szűkek és girbegurbák az utcák. Én a magam részéről, bevallhatom, nagyon örülök ennek. Véleményem szerint minden városba kellenek olyan utcák, ahol nem járnak autók. És az is jó, ha ezeknek az utcáknak virágnevük van.

Hazafelé menet először az Orgona utcán megyek végig. Az Orgona utca derékszögben a Levendula utcába torkollik. Itt, pontosan az Orgona utca torkolatával szemben áll egy ház. Magas kőkerítése van, amelyre az építőmester mindenféle díszet fabrikált, oly módon, hogy a téglák egy részét kijebb rakta a falban, mint a többit. Rátarti és előkelő díszek, de azért látszik, hogy az építőmester csuda jókedvű volt, amikor csinálta. Régi a kerítés is meg a ház is. Az udvart még sohasem láttam, de gondolom, hogy szép lehet. A gesztenyefa miatt, amelynek lombja átnyúlt a kőkerítésen. A ház oldalát zöld repkény futotta be. Az ablakkereteket barnára mázolták, csak a nagy, üveges terasz farészei voltak fehérek. Szigorú, vastag fala volt a háznak - abban az időben, amikor építették, még ilyen vastag fal volt a szokás -, és régi, megbarnult, mohás cserép fedte.

Én csodálatos házakat tervezek. Többemeletes valamennyi, és csupa üveg, szín meg villogás. De hogyha egyszer majd magamnak építek házat, akkor pontosan ilyet tervezek, mint ez a Levendula utcai. Ezt már régen elgondoltam magamban, a kerítése is éppen ilyen magas, díszes kőkerítés lesz, és a repkény is ugyanúgy futja majd körül. Talán csak a falai lesznek vékonyabbak.

Mindenesetre titokban, szabad kézzel lerajzoltam a tervet egy darab papírra, és még udvart meg gesztenyefát is terveztem hozzá, bár ez már nem egészen az építész feladata.

Nem tudtam, ki lakik a házban, soha sem bemenni, sem kijönni nem láttam senkit. Pedig nagyon furdulta az oldalamat a kíváncsiság, és azt gondoltam, hogy aki ebben a házban lakik, az nekem biztosan nagyon jó barátom lenne.

Barátok okvetlenül kellenek az embernek.

Ma azonban, éppen mikor odaértem, kinyílt a ház kapuja, és egy kisfiú lépett ki rajta. Vékony, szemüveges, szőke kisfiú. Egyenesen rám nézett, mintha engem várna, aztán riadtan körülkémlelt, hátha meglátja valaki. Nem járt arra senki. A kisfiú rám hunyorított, és intett:

- Gyere.

Nem ellenkeztem, tudtam, hogy nagyon fontos dologról van szó, és utána indultam.

A kapu mögött kavicsos út ágazott ketté, az egyik ág szürke kőlépcsőhöz vezetett, melyen a házba lehetett bejutni, a másik pedig a haragoszöld, elvadult kertbe vitt. Középen hatalmas gesztenyefa trónolt.

A kertbe mentünk. Lábujjhegyen, hogy ne csikorogjon a kavics. A kisfiú időnként hátrafordult, rám nézett, és a szája elé tette az ujját:

- Pszt!

A kert hátsó végében egy régi-régi pajta állt. Faláról nagy foltokban lehullott a vakolat, és fazsindelyes tetejét is jól megtépázta az idő. Nagy, kétszárnyú deszkaajtaja is kopott volt, és töredezett, széles rések tátongtak rajta. Az egyik szárnya kissé előredőlt, mintha el akarna hasalni.

Megálltunk. A kisfiú intett, hogy hajoljak hozzá közelebb, és halkán ezt suttogta a fülembe:

- Nézz be! Itt van az oroszlánom.

Bekukkantottam a résen. A pajtában, kirottosodott karosszékben egy nagyon öreg oroszlán ült. Orrán fekete keretes pápaszemet viselt, és újságot olvasott.

- A szemüveget csak nagyzási hóbertből teszi föl - súgta a kisfiú -, nincs benne üveg. Különben nagyon rendes öreg oroszlán. Bruckner Szigfridnek hívják.

II. FEJEZET,
*amelyben Bruckner Szigfrid szóba ereszkedik velünk,
és közben lódít is egyet*

Hátrahúzódtunk, és a pajta oldala mellett leültünk a sűrű vadparaj meg a fehér virágú beléndek közé.

- Na, mit szólsz hozzá?

- Szép oroszlán - mondtam -, csak talán kicsit öreg, meg ahogy monddod, hiú is.

- Az nem baj, hiszen egy kicsit mindenki hiú. Nem igaz? Apa például sokkal hiúbb, mint Szigfrid. És arról nem tehet, hogy öreg. Csak hát, tudod...

Itt elakadt. Letépett egy fehér beléndekvirágot, és szomorúan morzsolgatta az ujjai között.

- Mi a baj? - kérdeztem. - Hidd el, ha segíteni tudok...

- Rendes vagy... Szegény Szigfrid... nagyon egyedül van. A cirkuszban barátai voltak, mert tudod, cirkuszban dolgozott. Azt hiszem, itt unatkozik... És ez bánt engem.

- Jó napot! - hallatszott ekkor egy kissé rekedtes bariton a hátunk mögött.

Hátrafordultunk.

Bruckner Szigfrid állt a pajta sarkánál, hunyorgott, mert a nap éppen a szemébe sütött.

- Beszélgetést hallottam, gondoltam, kijövök, mert az újságokat már kiolvastam. Esetleg még mesélek is nektek...

Közelebb jött, a napfényben még jobban látszott rajta, hogy nagyon öreg, az oldalán tenyérszűrt foltokban hiányzott a szőre, s a sörényében meg a farka bojtjában bőven csillogtak ősz szálak.

- Még nem volt szerencsénk - állt meg előttem. - Bruckner Szigfrid vagyok, a szavannák ura, egyébként artista és főzsonglőr. Van szerencsém.

- Örülök... - motyogtam.

- A barátom - sietett segítségemre a kisfiú, aztán ő is megakadt, hiszen még nem tudta a nevemet.

- Barna Viktor építész vagyok, házakat tervezek - mondtam gyorsan.

- Ketreceket is tervez? - kérdezte szigorúan Szigfrid.

- Nem - mondtam -, ketrecek nem tervezek.

- Szerencséje! A ketrecek mindig nagyon kicsire tervezik. Kedvem lenne egy ketrectervezőt a saját szüleményébe bezárni. Akkor majd nagyobbra terveznék. Nem gondolja?

- Lehetséges - mondtam kissé ijedten, mert eszembe jutott a kislány, aki egyszer bejött hozzám panaszkodni, mert az ő lakásukra nem terveztem erkélyt. De Bruckner Szigfrid ekkor már a kisfiúhoz fordult.

- Nos? Van valami?

- Semmi - csóválta a fejét a kisfiú.

Az oroszlán elfordult, és sokáig hallgatott.

- Engem szólíts Petinek - mondta a kisfiú.

- Tulajdonképpen jó dolgom van itt - motyogta az oroszlán, maga elé meredve. - Semmire sincs gondom, a lakásom elég tágas, és kertben sétálghatok. De a feleségem meg a rokonaim... hiába... hiányoznak. Nagyon egyedül maradtam öreg napjaimra.

Megint hallgattunk.

- Tudod, a feleségét keresem, állítólag már ő is nyugdíjba ment. Segíthetnél... A feleségét Bruckner Szilviának hívják, és piros pulóvert visel.

Bruckner Szigfrid gondolatai azonban ekkor már máshol kalandoztak. Felélénkült, szemmel láthatólag elfelejtette a bánatát.

- Hallott már rólam? - kérdezte hirtelen, és a szemembe nézett.

- Hogy is mondjam... izé...

- Cirkusz - súgta Peti.

- Hogyne, természetesen - daráltam -, Bruckner Szigfrid, a porond ura, a szavannák királya, a rettenthetetlen zsonglőr...

- Úgy, úgy - bólogatott az oroszlán, és lehunyta a szemét. - Azokat a halálugrásokat, uramisten... Micsoda tapsok! A világ legerősebb oroszlánja voltam. Egyszer, mikor még a szavannán éltem, megtámadott öt tigris...

- A szavannán nincsenek is tigrisek, megnéztem a lexikonban - súgta a kisfiú -, és különben is, Szigfrid egy cirkuszban született...

- Mit mondasz? - kérdezte az oroszlán.

- Semmit, csak meséld - nyugtatta meg a kisfiú.

- Láttátok volna azt a csatát - folytatta az oroszlán. - Kettő hátulról próbált megtámadni. Egy fordulat a fejemmel... így... az öt tigris hatfelé szaladt...

- Mondd, Szigfrid, tulajdonképpen milyen az a szavanna? Sohasem láttam még szavannát, és nagyon kíváncsi vagyok - mondta ravaszul a kisfiú.

- A szavanna... - ismételte kissé zavartan az oroszlán - nagyon egyszerű, nincs egyszerűbb és szebb dolog a szavannánál...

- Mégis milyen? - sürgette Peti.

- Hát tudod, talán még a cirkuszporondnál is nagyobb... és... és rémítő nagy közönség fér be.

- Vigyázz! - suttogta riadtan Peti, és a földre lapult.

A kapun egy alacsony, köpcös férfi jött be, és a kavicsos ösvényen a ház felé tartott.

- Tűnj el, Szigfrid!

Az oroszlán besompolygott a pajtába.

- Nem szeretném, ha apa tudna Szigfridről, kérlek, te se szólj neki. Apa valahogy más, mint te. Nem hinné el Szigfridet.

Elindultunk a kapu felé.

- Tudod, egyszer volt egy nagyon szép mackóm. Ő is itt lakott a pajtában. Egyszer meg akartam mutatni apának, de apa kinevetett. Odajött, benézett a pajtába, és azt mondta: „Nincs itt semmi, te bikfic!” A mackó nagyon megsértődött, és még aznap elköltözött tőlem. Nem szeretném, ha Szigfrid is elmenne. Tudod, nekem más barátom nincs, csak ő meg te.

- Minden délután fél öt felé erre járok. Szólj, ha szükséged van rám. Ha sürgős, akkor gyere el értem. Az Építészeti Hivatalban dolgozom.
- Lehetőleg kerítsd elő a feleségét. Jó?
- Megpróbálhatom - mondtam.

III. FEJEZET, *amelyben Szilvia nyomára bukkanunk*

- Nem láttatok egy öreg nőtény oroszánt piros pulóverben? - kérdeztem másnap a munkatársaimat.

Éppen nagy csend volt, mindenki a terveivel volt elfoglalva, csak a ceruzák sercegése hallatszott.

- Megörültél? - néztek rám. - Piros pulóverben? Hülye vicceid vannak!

- Ez nem vicc - mondtam. - Szilviát meg kell találnunk.

Több szó egész nap nem esett Szilviáról. De én tudtam, hogy valakinek kell lennie köztünk, aki tud Szilviáról. Nem is csalódtam. Fél ötkor, mikor befejeztük a munkát, az egyik lány odasündörgött hozzám. Félve, nehogy a többiek észrevegyék, a fülembe súgta:

- Viktor, szeretnék mondani valamit.

Ezt a lányt Gabriellának hívták, mindig szótlán volt, látszólag barátságatlan, de amúgy nagyon helyes, formás. A haja meg különösen szép, vörösbe játszó szőkés.

Egy darabig szótlánul ballagott mellettem. Végül aztán megszólalt, halk, félénk hangon:

- Ugye komolyan mondta?

- Mit? - kérdeztem, de már sejtettem, hogy Szilviáról lesz szó.

- Az oroszánt, piros pulóverben.

- Persze - feleltem. - Persze hogy komolyan mondtam.

- Én tudok róla - mondta a lány, és nagy, kerekre nyitott kék szemével rám nézett. Így éppen olyan volt, mint egy nyolcéves kisfiú.

Egy levelet húzott elő a zsebéből.

- A barátnőm Amerikában él. Ezt ő írta. Itt van.

Kezembe nyomta a levelet, és a közepe táján rámutatott egy bekezdésre.

Így szólt a bekezdés:

„Az emberek itt nagyon furcsák. Mindenki rohan, mintha valamit elszalasztott volna, és képzeld, ezt eddig nem vettem észre. De a napokban itt volt a városban egy cirkusz. A bejáratnál egy ketrecet állítottak fel, és ebben a ketrecben egy piros pulóveres, nagyon szomorú oroszán ült. Senki sem állt meg előtte, és senki nem vette észre, hogy az oroszán szomorú. Csak rohantak, rápillantottak, és elnevezték magukat. »Nicsak, egy oroszán, piros pulóverben - mondták. - Milyen muris.« És szaladtak tovább. Biztos eszükbe sem jutott többet az öreg, piros pulóveres oroszán...”

- Talán ő lesz - mondta Gabriella, és kérdően rám nézett.

Senki más nem lehetett, csak Szilvia. Minden egybevág.

- Siessünk! - mondtam Gabriellának. A Levendula utcai ház előtt már ott állt a kisfiú, és messziről integetett.

- Van valami? - kérdezte izgatottan.

- Bemutatom Gabriellát - mondtam.

- Szervusz. Peti vagyok. Tudsz valamit Szilviáról?

- Amerikában van - mondta Gabriella. - Itt egy levél.

Beosontunk a kapun.

- Gyorsan, mert apa itthon van - figyelmeztetett bennünket a kisfiú.

Bruckner Szigfrid a pajta előtt heverészett, és a felhőket nézte.

- A felhőket nézem - mondta komoran. - A felhőkről mindig a szavannák jutnak eszembe.

- Megvan Szilvia! - mondta neki Peti.

Szigfrid felugrott és körülnézett.

- Hol van, mutassátok!

- Itt ez a levél - mondta Gabriella.

Szigfrid elolvasta a levelet. Elszomorodott, és a sörényét babrálta.

- Az Altamero cirkusz. Ők ültetik az öreg oroszlánokat a kapu elé. Szegény Szilvia! - Aztán felkiáltott: - Altamero! Hurrá, fiúk!

- Megbolondultál, Szigfrid? - kérdezte a kisfiú.

- Dehogy!

Berohant a pajtába, és egy újságot hozott ki.

- Ide nézzetek!

Vastag betűs címre mutatott:

AZ ALTAMERO CIRKUSZ
VILÁGHÍRŰ ÁLLATSEREGLETÉVEL
KÉT HÉTRE VÁROSUNKBA ÉRKEZIK

Egész este terveket szőttünk Szilvia kiszabadítására.

- Megtámadom őket! - mondta Szigfrid, és kidüllesztette a mellét.

- Ugyan, ésszel kell! - mondta a kisfiú.

- Persze - mondta Gabriella -, nem szabad grimbuszt csinálni.

Szigfrid szigorúan Gabriellára nézett.

- A hölgyet még nem ismerem.

- Ugyan, Szigfrid! Hát nem látod, hogy a barátunk?

- Az nem számít - mondta Szigfrid -, illemszabályok is vannak a világon.

- Gabriella vagyok - mutatkozott be a lány.

- Tudom - mondta csendesen Szigfrid -, ne haragudj rám. De szeretném megtámadni őket.

IV. FEJEZET, *amelyben Baltazár elmosolyodik*

Mindennap találkoztunk Szigfriddel a pajtában. Csodálatos dolgokat mesélt a szavannákról és a cirkuszról, de mindig kicsit sietve és felületesen; látszott rajta, hogy egyre csak azt a napot várja, amikor az Altamero megérkezik.

Végre aztán eljött az a nap is. Mindenki az utcán tolongott, mert a cirkusz látványosan vonult be a városba. Elöl egy hatalmas elefánt jött, díszesen felszerszámozva, a hátán egy törpével. A törpe erős, mély hangon kiabált:

- Itt az Altamero, a világ nyolcadik csodája! A legpompásabb állatsereglet, amelyet valaha is láttak! Az Altamero a Csodák Csodája! A műsoron csak világattrakciók.

Az elefánt meg a törpe után hatalmas kocsi következett. A kocsin aranyozott ruhás légtornászok és erőművészek nyaktörő mutatványokat végeztek.

Aztán nagy ketrecekben különféle állatokat hoztak. Zsiráfok, fókák, orrszarvúak és tigrisek. A tömeg ujjongva nézte a színes fölvonulást, és időnként hangos éljenzésben tört ki.

A hosszú sor végén, a lakókocsik és a felszereléseket cipelő autók után egy rozzant kis teherautó baktatott. Zöldre festett acélketrec billegett rajta. A rács mögött egy szomorú oroszlán ült piros pulóverben.

A cirkuszt a vásártéren állították fel. Hatalmas sátor, égnek meredő csúccsal, körülötte kocsik sokasága. Az állatokat még külön kerítéssel is körülvették, s ha valaki meg akarta nézni őket, jegyet kellett váltania.

Csak Szilviát lehetett megnézni ingyen, mert Szilvia zöld ketrece ott állt a bejárat előtt, alatta egy felirat:

**SZILVIA
CSODÁLATOS ATTRAKCIÓK!
NÉZZE MEG AZ ALTAMERO MŰSORÁT!
ILYENT MÉG NEM LÁTOTT!!!**

Szilvia nem törődött a nézelődőkkel, fáradtan legyezte magát a farkával, és valamerre a ketrec belseje felé pislogott. Néha elaludt, ilyenkor a nézelődők benyúltak egy hosszú bottal, és megpiszkálták. Szilvia viczorogni próbált, de ez egy cseppet sem volt félelmetes, mert hiányoztak a fogai.

Peti, Gabriella és én még az első nap meglátogattuk Szilviát.

- Mondjátok neki, hogy Szigfridtől jöttök - tanácsolta Szigfrid, és egészen a kapuig kísért bennünket.

- Szervusz, Szilvia! - mondta Peti izgatottan. - Szigfridtől jövünk.

Szilvia ránk nézett fátyolos, öreg szemével, aztán újra elfordult.

- Nem érted? - kiabált a kisfiú. - Szigfridtől jövünk!

- Ne hazudj, menjetek innen - mondta Szilvia.

- De értsd meg, Szilvia, ki akarunk szabadítani - mondtam.

- Igazán Szigfridtől jövünk - mondta Gabriella is -, nagyon hiányzol neki.

- Lehetetlen - mondta Szilvia gyanakodva -, be akartok csapni. Szigfrid meghalt.

- Dehogy! Él, és jól van.

- Még a fekete keretes szemüvege is megvan.

- A szavannákról szokott mesélni.

- Az öt tigrist is elmesélte? - kérdezte Szilvia, és izgatottan felállt.

- El. Így csinált a fejével... és az öt tigris hatfelé szaladt.

- Drága, hazug Szigfridem! - mondta elszégyenülve Szilvia. - Hol van?

- Nálam lakik a pajtában. Gyere el hozzám! Nagyon szeretne már látni, és a pajta elég tágas, elfértek benne ketten is.

- De hogyan? Láthatjátok, hogy be vagyok zárva. Soha ki sem nyitják a ketrec ajtaját. Lehet, hogy már a kulcs is elveszett.

- Nincs olyan ketrec, amit ne lehetne kinyitni - mondta Gabriella.

- Ezt nem lehet. Ez nagyon erős ketrec - szomorkodott az oroszlán. - De beszéljétek az igazgatóval. Talán elenged.

Az igazgató egy nagy, vajszerű kocsiban lakott, az asztalán mindenféle írás hevert.

- Légy szíves, add nekünk Szilviát - mondta a kisfiú.

- Hogyisne! - mondta az igazgató. - Ki lesz akkor a reklám?!

Az igazgató magas, barna ember volt, az állán kunkori szakáll ágaskodott.

- Gonosz vagy - mondta neki Gabriella. - Nem tudom, ha megöregszel, és így bánnak veled, mit szólsz majd!

Az igazgató fölényesen nevetett, és a szakállát simogatta.

- Ti sem bánnátok jobban vele.

- Dehogynem, mi a barátai lennének!

Valaki kopogtatott az ajtón. Egy csupa izom, atlétatrikós óriás lépett be.

- Dirikém, Szilvia nem akar enni. Sétálni akar.

- Mi az, hogy sétálni?! - ordított az igazgató. - Nincs séta!

- De dirikém...

- Semmi dirikém! Azonnal eltakarodsz... Ti is takarodjatok! Nem érek rá veletek foglalkozni, fontosabb dolgaim vannak.

Az óriás előreengedett bennünket. Szomorúak voltunk, lógott az orrunk, Gabriella legszívesebben sírt volna.

- Rossz kedvében van - mondta vigasztalóan az óriás -, nem kell azért elkeseredni.

- Nagyon kegyetlen a gazdád - mondta Peti.

- Persze, hiszen ez a foglalkozása. Cirkuszigazgató. Ha szeretné az állatokat, etető lenne, mint én. Mert én etető vagyok. Baltazárnak hívnak.

Sorban kezett fogott velünk, és ránk mosolygott.

- Hadd hallom, mit kértetek. Hátha segíthetek. Csak etető vagyok, de azért sok mindenben segíthetek.

Mindent elmeséltünk neki. Figyelmesen és megértően hallgatott.

- Én is ismertem Szigfridet - mondta végül. - Rendes oroszlán volt. De nagyon nagy fába vágtátok a fejszéteket. Gondolkozni kell.

Összeráncolta a homlokát, és gondolkozott, aztán egyszerre csak mosoly terült az ábrázatára.

- Megvan! Arabellával kell beszélünk.

V. FEJEZET,
amelyben Arabella szövetkezik velünk

Arabellát a porondon találtuk meg, éppen gyakorolt.

- Arabella! Légy szíves egy pillanatra! - kiáltott neki Baltazár.

- Ne zavarjatok! Nem látjátok, hogy gyakorolok?

Éppen elindult fölfelé egy hosszú kötélén, amely a kupolában levő trapézokhoz vezetett.

- Nagyon fontos - kérlelte Baltazár.

Arabella lenézett a kötélről, és meglátta Petit.

- A kisfiú is hozzám jött? - kérdezte.

- Igen - feleltük mindannyian.

- Jó, akkor lejövök.

Baltazár ránc kacsintott.

- Segíteni fog.

Arabella nagyon szép volt. Ez, hogy szép, nem is jó kifejezés. Tündöklő lány volt Arabella.

- Te légtornász vagy? - kérdezte tőle ámulva Gabriella.

- Igen. Légtornász és táncosnő - mondta ő szomorúan.

- Csodálatos - sóhajtott Gabriella.

- Egyáltalán nem csodálatos - mondta a másik lány, aztán felénk fordult. - Mit akartok?

Baltazár előadta kérésünket. Arabella figyelt, és az arca kipirult örömeiben.

- Rendesek vagytok. Segítetek. Az igazgatóval kell beszélnem - folytatta -, addig gyertek a kocsimba.

Egy tűzpiros, aprócska kocsiban lakott a légtornászlány. Minden kicsi és nagyon kedves volt ebben a kocsiban. A sarokban ágy állt, a kocsi közepén asztal és két szék. Az egyik sarokban még mosdó is volt. Peti megcsavarta a csapot, és felkiáltott:

- Nézd, folyik!

- Persze - mondta mosolyogva Baltazár -, itt minden kocsiban van folyóvíz. Ez nagyon előkelő cirkusz.

- Bezzeg Szilviát még sétálni sem engedik!

- Nem azt mondtam, hogy jószívű, azt mondtam, előkelő - emelte fel az ujját Baltazár.

A kis kocsiban sok szekrény volt. Gabriella kinyitotta az ajtókat, és fölkiáltott gyönyörűségében. A szekrényekben szebbnél szebb ruhák lógtak. Aranyozott selymek, bíborok, zöldek, sárgák, tarkák, fehérek, uszályosak, fátylasak.

- Csodálatos - mondta Gabriella. - Mit gondolsz, Baltazár, Arabella haragudna, ha fölpróbálnék egyet?

- Csak tessék, Arabella úgysem szereti ezeket a ruhákat.

Arabella ezalatt az igazgatónál ült.

- Kérni szeretnék valamit - mondta.

- Csak tessék, Arabella, tudod, hogy minden kérésed parancs számomra - felelte az igazgató.

- Félek Ceciltől - mondta Arabella. - Nem merek vele fellépni.

- Ceciltől? - csodálkozott az igazgató. - Hiszen Cecil a legszelídebb oroszlánunk. Nem értem.

- Az utóbbi időben mogorva lett hozzám. Nem tudom, miért. Mindig félek, amikor ránézek.

- Cecil imád téged, Arabella. Ebben a cirkuszban mindenki imád téged. Érted? Mindenki! - mondta különös hangsúllyal az igazgató.

- Nem akarok Cecillel fellépni - ismételte Arabella, és a szeme sarkából az igazgatóra nézett.

- Nem bánom, de a szám nem maradhat el. Válassz magadnak más oroszlánt. Én nem bánom. De a többi mind vadabb.

- Ó, nem, nagyon köszönöm - mondta boldogan Arabella -, majd talállok egyet.

Felkelt, és elindult az ajtó felé. Már a kilincset fogta, mikor az igazgató utána szólt:

- Mégis melyikkel akarsz csinálni?

- Hát...

- Mert Szilviával nem csinálhatod! Érted? Nem! - mondta gonosz arccal az igazgató. - Az előbb láttam, mikor azokkal az idegenekkel tárgyaltál.

- Miféle idegenekkel? - kérdezte zavartan Arabella.

- Ugyan, mintha nem tudnád - gúnyolódott az igazgató. - Gondolhattam volna, hogy nem a magad jószántából jössz!

- Ez valami félreértés - hazudott Arabella. - Az idegenek autogramot kértek tőlem. Nem értem, mi köze ennek Szilviához.

Az igazgató mereven nézte a lányt. Látszott rajta, tétovázik, vajon higgyen vagy sem. Aztán bal kezével az asztalra csapott.

- Nem bánom - mondta -, a számnak menni kell! Csinálhatod Szilviával is...

- Köszönöm - mondta örömmel Arabella.

- Még ne köszönj semmit, még nem fejeztem be - folytatta az igazgató. - Van egy feltételem is.

- Feltételed? Miféle feltétel? - kérdezte Arabella elszorult hangon.

- A régi feltétel. Ha hozzám jössz feleségül, felléphetsz Szilviával. Ha nem, Cecillel lépsz fel. Megértted?

Arabella lehajtotta a fejét. Még mindig fogta a kilincset, a cipője orrával a szőnyeg sarkát piszkálta.

- Nos? - sürgette a férfi.

- Tudod, hogy Robertót szeretem - mondta a lány -, az ő felesége akarok lenni.

- Roberto, Roberto! - dühösködött az igazgató. - Mit akarsz azzal a csavargóval? Talán már nem is él. Soha többet feléd sem néz!

- Roberto szeret engem - mondta nyugodtan a lány, és az igazgató szemébe nézett.

- Jó, akkor készítsétek elő Cecilt a fellépésre.

- De érzem, hogy megöl!

- Nem érdekel! Szilviáról szó sem lehet. Befejeztem.

Arabella széles, dühös mozdulattal kitárta az ajtót, és kilépett. A lépcsőn mégis megállt. Visszafordult. Bedugta a fejét az ajtón.

- Tudod mit? Meggondoltam! Neked van igazad. Hozzád megyek.

Az igazgató felugrott az asztal mellől, még kunkori szakálla is mosolygott az álla hegyén, és a lány felé szaladt, de Arabella becsapta az ajtót az orra előtt.

VI. FEJEZET,
amelyben Szigfrid tréningezik

Előadás előtt még hazarohantunk a Levendula utcába, hogy Szigfridnek mindent elmeséljünk. A pajta kapuja be volt csukva, és valami különös buffogás hallatszott mögüle.

Peti belesett a résen.

- Szigfrid megőrült - mondta ijedten.

Bekukucskáltunk mi is.

Szigfrid a pajta minden berendezését az egyik sarokba hordta, s most ott állt a közepén, harcias pózban. Mély torokhangon morgott, aztán három hatalmasat ugrott a mennyezet felé.

- Nem jó - mondta szomorúan, és a nadrágja zsebéből nagy, piros kockás zsebkendőt húzott elő, és törölgetni kezdte verejtékező arcát.

Aztán újramegkezdte. Morgott, és vadul ugrálni kezdett. Később törzshajlításokat és hasizomgyakorlatokat csinált. A verejték patakokban csorgott róla, egyre jobban elfáradt.

- Mit csinálsz, Szigfrid? - kérdezte Peti.

- Izé... semmi - dadogott Szigfrid. - Ilyen hamar megjöttetek?

- Egyáltalán nem jöttünk hamar. Beteg vagy?

- Ugyan! Mi van Szilviával?

- Ma este kiszabadítjuk.

- Óriási! - dörzsölte össze a mancsát Szigfrid. - Két ugrással ott termék, egy morgás, százfelé szalad az egész banda!

- Mit csinálsz?

- Hogyhogy mit csinálok? Kiszabadítom a feleségemet. Vagy talán nélkülem akarjátok?

- Csak nem gondolod, hogy elviszünk felfordulást csinálni? Még csak az hiányozna!

- Veletek akarok menni - könyörgött Szigfrid.

- Nem jöhetsz! - mondta szigorúan a kislány.

Szigfrid búsan leült a kirojtosodott karosszékbe, és a mancsát bámulta.

- Ágyat kellene szerezni Szilviának. Nem lesz hol aludjon - mondta Gabriella.

- Igen, egy ágyat szerezni kell. Majd körülnézek a padláson. A múltkor mintha láttam volna fönt egy régi ágyat. Egyelőre jó lesz az is.

- Pszt! Nézzétek csak - tette a szája elé az ujját Gabriella -, Szigfrid sír.

Tényleg. Szigfrid lehajtott fejjel ült a karosszékben, és a szeméből könnypatakok csordogáltak.

- Szigfrid, mi bajod? Ne sírj - mondta megindultan Peti.

- Egész délután tréningeztem - zokogott Szigfrid -, veletek akarok menni!

- Jól van, ne böggj! Velünk jöhetsz. De ígérd meg, hogy rendesen viselkedsz.

- Hurrá!!! - üvöltött Szigfrid, és hatalmasat ugrott a levegőbe. Morgott egyet-kettőt, aztán lendületes ugrással elsöpört bennünket.

- Pardon - mondta. - Remélem, semmi bajotok.

Gabriella sziszegett, megütötte magát.

- Nem szégyelled magad? Fellökted szegény Gabriellát.

Szigfrid megijedt, hátha mégsem jöhet velünk, és laposakat pislogott.

- Izé... - mondta - nem láttátok a nadrágtartómat?

- De igen, rajtad van - mutatott rá Gabriella.

VII. FEJEZET,
amelyben Szilvia megszökik

- Induljunk - sürgetett bennünket Szigfrid -, elkészünk.

Már ötvenszer elmondtuk neki, hogy pontosan hét órakor kell elindulnunk, amikor az előadás elkezdődik.

- De én látni akarom az előadás elejét is - méltatlankodott Szigfrid.

- Ördögöt! Hát azt hiszed, szórakozni megyünk? Egyáltalán be sem megyünk a cirkuszba.

- Hogyhogy be sem megyünk?! És az előadásból nem látunk semmit?

- Pontosán azt tesszük, amit Arabella mondott, és Arabella azt mondta, hogy a cirkusz kerítésénél álljunk meg.

- Ki az az Arabella? Széttépem! - vicsorgott Szigfrid.

- Nem értem, hogy egy okos, tapasztalt oroszlán hogy lehet ilyen gyerekes! - szomorodott el a kisfiú.

- Á, te még sok mindent nem értesz - legyintett Szigfrid, de aztán csendben maradt.

Hét órakor végre elindultunk. Elöl loholt Szigfrid, utána a kisfiú, majd Gabriella, végül én.

Szigfrid főkönyvelőnek álcázta magát. Csokornyakkendőt kötött, egy aktatáska volt a hóna alatt, és a farkát a kabátja alatt spárgával a nyakába kötötte.

- Szigfrid, a főkönyvelők nem szoktak így rohanni. Rögtön ujjal mutogatnak rád, hogy itt megy egy oroszlán, és akkor mi lesz?

- Igaz, megfontoltan kell viselkedni - mondta Szigfrid, és könnyedén átugrott négy egymás mellé rakott szemetesládát.

- Szigfrid! - mondtuk valamennyien szemrehányóan.

- Milyen voltam? - kérdezte Szigfrid, ügyet sem vetve ránk. - Pompás ugrás volt, mi?!

- Legszívesebben visszaküldenélek - mondta haragosan Peti.

- Á, ez volt az utolsó - magyarázkodott Szigfrid, aztán hirtelen megállt, előrefigyelt. - Széttépem! - mordult fel.

- Szigfrid, mi az? Kit tépsz szét megint?

- Egy tigris - sziszegte átszellemült arccal.

- Hol?

- Ott - mutatott Szigfrid a szemben levő kerítésre.

Mindannyian arra fordultunk. A kerítésen egy macska ült, és süttette magát az esti nappal.

- De hiszen az egy macska!

- Nem számít. A tigrisek családjába tartozik. Széttépem!

- Fogjuk meg - javasolta Gabriella.

- Majd én! - kiáltott Szigfrid. - Megmutatom nektek, hogy kell elfogni az ellenséget.

- Félreértettél, Szigfrid, téged kell megfogni!

Kétoldalt belekaroltunk. Le nem vette a szemét a macskáról, a végén már majdnem kicsavarodott a nyaka, s mikor pontosan a macska alá értünk, dühösen morgott egyet. A macska megijedt és eliramodott.

- Haha, láttátok? A szavannák ura egyet mordul, s a tigrisek menekülnek.

- Macska volt.

- Nem számít, de menekült. Ez a lényeg - mondta elégedetten Szigfrid.

Mikor a cirkuszhoz értünk, éppen tapsorkán zúgott odabent. Szigfrid a fülét hegyezte, és mi jó erősen megmarkoltuk a karját, nehogy elszaladjon.

- Nézni akarom az előadást - morogta Szigfrid. Nem volt időnk válaszolni, mert valaki föltűnt a bódék között. Lelapultunk a földre.

- Széttépjem? - kérdezte Szigfrid, aztán fölállt, és harsányan nevetni kezdett. - Dehogya tépem, hiszen ez Baltazár. Szervusz, Baltazár!

Baltazár és Szigfrid megölelték egymást.

- Örültem, mikor meghallottam, hogy élsz. Jó színben vagy, Szigfrid.

- Természetesen - mondta Szigfrid.

- Megváltozott a terv - fordult hozzánk Baltazár. - Arabella száma eggyel eltolódott. Addig várni kell. Elbújtatlak benneteket valahová.

- Az előadást... nem lehetne nézni az előadást? - kérdezte reménykedve Szigfrid.

Baltazár gondolkozott.

- De azt hiszem, igen. Gyertek!

A lakókocsik és az állatketrecek között osontunk. Baltazár kézen fogva vezette Szigfridet. Szigfrid mindent alaposan megnézett, és nagyokat sóhajtott. A tigrisek mellett is elmentünk, Szigfrid bevicsorgott a rácson, de a tigrisek ügyet sem vetettek rá. A művészbejáróhoz mentünk, a zenekari pódium állványzata alá.

- Innen mindent jól láthattok, titeket pedig nem láthat senki. Arabellának megmondom, hogy itt vagytok.

Baltazár elment.

A porondon éppen a lovak dolgoztak.

- Á, szolgalelkű népség - legyintett Szigfrid. - Még rácsot sem kell használni. Akkor inkább már a tigriseket nézem - és elfordult.

- Egész idő alatt az előadást akartad nézni. Most itt vagy, és elfordulsz.

- Ugyan, ez nem előadás - morogta. - Csak lovak.

A produkció szép volt. Nem törődünk Szigfriddel. Mondjon, amit akar. A lovak mutatványa a közönségnek is tetszett, mert a szám végén óriási taps zúgott fel.

Légtornászok következtek. Libegtek, röppentek fent a szédítő magasban, a közönség lélegzet-visszafojtva figyelt, s egy-egy sikeres szaltó után megkönnyebbülten felsóhajtott. Gabriella rajongva nézte őket, lélekben ő is ott volt velük, és feszülő trikóban szállt a levegőben.

- Ez igen! - mondta Szigfrid. - Ezt nevezem. Nézzétek, háló nélkül csinálják. Ezt hajlandó vagyok nézni.

Olyan büszkén beszélt, mintha ő maga csinálta volna a dupla szaltókat.

Ezt a számot is nagy ünneplésben részesítette a közönség. Háromszor is kitapsolták az artistákat.

A kikiáltó most igen ünnepélyes ábrázattal állt a közönség elé, és beszéde előtt sokat sejtető szünetet tartott.

- Igen tisztelt, nagyérdemű közönség! Most következő számunk egyedülálló a világon. Kérjük, tartózkodjanak a tetszésnyilvánítástól és egyáltalán minden hangoskodástól, mert a legkisebb pisszenés is a művésznek életébe kerülhet. Következik Arabella, a repülő tündér és Cecil, az oroszlán.

A személyzet rácsokkal vette körül a porondot, a közönség izgatottan morajlott.

Aztán felharsogott a zenekar, és csillogó ruhában belibegett Arabella. Öt labdát dobtak be neki gyors egymásutánban különböző helyekről. Valamennyit elkapta, de mert csak kettő fért a kezébe, labdázott velük, három mindig a levegőben repült.

- Ez semmi - mondta Szigfrid -, a Jefferson-féle cirkuszban, ahol fiatalkoromban dolgoztam, volt egy nő, aki ugyanezt tizenhárom labdával csinálta.

- Csönd! - sziszegte valaki a zenekari pódiumról.

De elhallgatott volna különben is, mert Arabella az öt repülő labdával megindult a kupola felé egy kötélen. Csodálatosan ügyesen csinálta. Mindig feljebb kapaszkodott, s közben a labdák egyre szálltak. Aztán ráült a trapézra, és hintázni kezdett a repülő labdákkal. Izgatottan figyeltük.

- Jaj, ha leesne - suttogta Gabriella.

- Csönd! - sziszegte Szigfrid.

Ebben a pillanatban egy oroszlán jelent meg a bejáratnál, idegesen körülnézett, és mély torokhangon morgott.

- Szilvia - suttogta meghiúsult Szigfrid. Szilvia besompolygott a porondra, szemmel láthatóan zavarban volt, nem értette, miért kell neki fellépnie. Arabella csettintett, és lehajította Szilvia felé egy labdát. Ez volt az első számuk; Szilviának az lett volna a feladata, hogy míg az ötödik labdát is le nem dobja a lány, addig egyetlenegy sem enged a földre esni. Cecil ezt nagyszerűen és imponáló könnyedséggel csinálta, de Cecilnek könnyű volt, hiszen nem lehetett több négyévesnél. De Szilvia már elszokott a mozgástól, bár valamikor ő is tudta ezt a számot, most csak bambán bámult maga elé, hagyta, hogy az első labda a földre essék. Szigfrid felszisszent, és beleüvöltött a síri csendbe:

- Szilvia, ne hagyd magad!

Arabella egy pillanatra megingott a kiáltástól, a nézőtérben valaki felsikoltott.

- Örült! - morogtam Szigfrid fülébe.

De ő nem törődött velem. Szilviát nézte. Mikor Szilvia meghallotta Szigfrid hangját, mintha megtákosodott volna, ugrálni kezdett a labdákért, és az öt labda mint egy színes tűzijáték keringett a levegőben, anélkül, hogy egy is a földre esett volna.

- A feleségem - mondta büszkén Szigfrid.

Ebben a pillanatban nagy reccsenés hallatszott, és elaludt a villany. A koromsötétben a nézők vadul kiabáltak. Baltazár hangját hallottam:

- Erre!

Valaki megfogta a kezemet.

- Hol vagy, Szigfrid? - kérdezte Peti.

- Futás! - vezényelt Baltazár.

A kocsik és ketrecek között is sötétség terpeszkedett, időnként meg-megbotlottunk.

Néptelen utcákon szaladtunk. Elöl Peti és Gabriella, utánuk Szigfrid és Szilvia Arabellával, végül én.

Pár perc múlva valamennyien a pajtában voltunk.

VIII. FEJEZET,
amelyben szomorú dolog történik

Nagyon kedves és megható volt, ahogy Szigfrid és Szilvia egymás mellett ültek. Tulajdonképpen csak most ébredtünk rá a sok izgalom után, hogy milyen nagy ünnep ez. Szigfrid és Szilvia újra találkoztak.

- Mi talán el is megyünk, olyan régen voltatok kettesben - mondta Gabriella.

- Áá, hogy gondolod! Hogyisne! Maradjatok csak! Nagyon örülnénk, ha velünk maradnátok most. Ugye, Szilvia?

- Persze. Ne menjetek el! - mondta Szilvia is.

Kis ideig ünnepélyes csend volt. Aztán Szigfrid izegni-mozogni kezdett, mint akinek elege van az ünnepélyes hangulatból.

- Tudjátok, nem ártana valamivel megszentelni az ünnepet.

- Inni akarsz, mi? - kérdezte gyanakodva Szilvia.

- Egy kicsit. Nem ártana, de ha nem akarod...

- Árt a vesédnek. A te veséddel nem lehet inni.

- Hogyhogy az én vesémmel? Legjobb vesém van a világon! Igaz, fiúk?

- Hozhatok egy kis bort - mondta Peti.

- A világért sem. Szigfridnek árt. Szigfrid, ne piszkáld az orrod! - szólt rá Szilvia.

- Ez a hála, amiért megmentettelek? Kockára tettem az életemet. Egy tigrissel megküzdöttem miattad. Az ám, a tigris! Emlékeztek? - Szigfrid arca felderült. - Képzeld, Szilvia, mikor elindult az expedíció...

- Milyen expedíció?

- Hát amit a megmentésedre szerveztem.

- Hát nem Arabella szervezte?

- Szó se róla, neki is vannak érdemei! De a tigrist én győztem le. És a morgás! Mit csináltatok volna a morgásom nélkül?

- Majdnem leestem a trapézáról - mosolygott Arabella.

- Na ugye? Csodálatos morgás volt.

- Szigfrid, te semmit sem változtál - csóválta a fejét Szilvia, és megsimogatta Szigfrid sörényét. - De azt hiszem, inkább Arabellára kellene gondolnunk, hiszen az igazgató már bizonyosan észrevette, hogy eltűntünk, és nagyon dühös lehet. Valamit ki kellene találnunk.

- Ne fárasszátok magatokat. Nem kell kitalálni semmit. Ha megengeditek, én is itt maradok Szilviával a pajtában. Nem megyek vissza a cirkuszhoz.

- És Roberto? Hogyan találod meg Robertót? - kérdezte Szilvia. - A cirkusszal annyi helyre elmentek, de így, ha itt maradsz...

- Roberto megtalál engem. Én biztos vagyok benne.

- Persze hogy itt maradhatsz - mondta örömmel a kisfiú. - Ezt nem is kellett volna kérned. De azt hiszem, hiányozni fog a cirkusz.

- Lehet - válaszolta közönyösen Arabella.

- Itt nagyon jól megleszünk hárman. Ha unatkozunk, majd mutatványokat csinálunk egymásnak. Igaz, Arabella? - mondta Szigfrid.

Késő este volt, mikor elbúcsúztunk.

- Egyelőre Arabella alszik az ágyban - mondta Szilvia. - Nekünk Szigfriddel jó lesz a földön is.

- Nagyon jó kis ágy - morogta szomorúan Szigfrid.

Másnap az irodában keresett egy férfi.

- Doktor Kassai Péter - mutatkozott be.

A nevére nem emlékeztem, de a férfit mintha már láttam volna valahol.

- Miben lehetek szolgálatára?

- Kérem, a kisfiam nagyon sokat mesélt önről.

Ekkor gyulladt világosság bennem. Persze, a kisfiú apja! Egyszer láttuk a pajta mellől.

- Mondta azt is, hogy maga építész.

- Ez igaz - válaszoltam.

- A házamat szeretném átépíttetni.

- A házat? - ámuldoztam. - Miért?

- Ócska ház. Régi. Vastagok a falak, és az a vén kerítés... Valami modernebbet szeretnék. Könnyű formákkal.

- Igen - dadogtam -, lehet róla beszélni. Ámbár...

Várta a folytatást, de abbahagytam. Az ő háza, azt csinál vele, amit akar. Nem igaz?

- A kisfia nem hiszem, hogy örül majd az átalakításnak - próbáltam mosolyogni.

- Furcsa kölyök - mondta elgondolkozva a férfi, aztán felélénkülve így folytatta: - Erről jut eszembe a pajta. Ezt a pajtát hamar le kell bontani, és a helyére még az átalakítás előtt egy melegházat építeni. Azt szeretném, ha egy melegházat tervezne először.

- Miért? Nagyon helyes kis pajta - mondtam ijedten.

- Csúnya az egész kert. Nagyon vad. És tudja, a fiam fantáziája! Mindenféle állattal népesíti be ezt a pajtát. Nem szeretem.

- Istenem, gyerek még - védelmeztem.

- Én is voltam gyerek - mondta Kassai, és legyintett. - A pajtát sürgősen le kell bontani. Oroszlánostul - tette hozzá fölényesen, és mosolygott.

Nem is emlékszem rá, hogy egyáltalán köszöntem-e neki. Csak azt tudom, abban állapotunk meg, hogy egyik nap elmegyek hozzá, részletesebben megbeszélni a terveket. Nagyon szomorú voltam.

- Valami baj van? - surrant mellém Gabriella.

- Peti édesapja le akarja bontani a pajtát.

- Az nem lehet. A pajtát úgysem lehet lebontani.

- Én is azt hiszem - válaszoltam.

IX. FEJEZET,
amelyben egy törvényre derül fény

Mindig titokban jártam a Levendula utcai házban, mégsem voltam soha olyan izgatott, mint másnap, amikor először nyomtam meg a csengőt bejelentett látogatóként.

Peti nyitott ajtót.

- Szervusz, miért csöngettél? Apa itthon van.

- Hozzá jöttem.

Csodálkozva rám nézett.

- Apához? Nem értem. Mit akartok ti egymástól?

- Hivatalos ügy. Építészeti - mondtam gyorsan, és elhatároztam, hogy nem szólok az átépítési tervről Petinek. A bontásról meg különösen nem. És még valami más is megfogamzott bennem, de ezt akkor még magam sem tudtam, csak később döbbsentem rá. Mindenáron meg kell akadályozni a pajta lebontását! Nem szabad lebontani!

Pár perc múlva, mikor szemben ültem Peti apjával, már szilárd meggyőződésemmel volt ez. A pajtát az életem árán is megvédem.

- Tudja, nem is annyira a csúnyasága miatt akarom lebontani ezt a rozzant pajtát. Inkább a fiam miatt. Tegnap itt volt az öcsém. Nagyon szereti a fiamat. A gyerek mesélt neki valami oroszlánról meg egy artistanőről, aki itt lakik a pajtában. Nem tudom, milyen nevet mondott, már nem emlékszem... Valami Bella vagy ilyesféle...

- Arabella - csúszt ki a számon, de azt hiszem, egyébként is megmondtam volna.

- Az - nézett rám furcsán. - Tényleg ezt a nevet mondta a fiam. Olyan komolyan beszélt róluk, mintha valóban élnének. Megmondom őszintén, félelem fogott el, és gyanakvó lettem. Reggel kimentem megnézni, van-e valami a pajtában. Természetesen üres volt.

- A pajta nem üres, doktor úr - mondtam, és keményen a szemébe néztem.

Furcsán nézett rám, aztán valamerre a szoba sarka felé bámult, és bizonytalan lett.

- Az öcsémet kivitte a fiam a pajtába. Azt mondta neki: „Megsimogathatod Szigfridet.”

- És? - kérdeztem mohón.

- Nem tudom, együtt mentek el és beszélgettek. Fura népség. Nem értem.

Valaki kopogott.

- Bejöhetek? - hallottam Peti hangját az ajtó mögül.

- Csak gyere - felelte az apja.

A kisfiú bejött az ajtón. Rögtön a küszöbön megállt, és hol az egyikünkre, hol a másikunkra nézett. Aztán megkérdezte:

- Na, jó barátok lettetek?

- Szamárságokat kérdezel - mosolygott az apja. - Beszélgetünk az építész bácsival.

Még egypár szót váltottunk, aztán fölálltam.

- Elmegyek, megnézem a helyszínt.

- Elkísérlek, ha megengeded - mondta Peti.
- Kisfiam, hogy mered tegezni az építész bácsit?
- Ó, mi már régóta tegeződünk - mondtam.

A doktor úr csóválta a fejét. Valami nem tetszett neki.

Ropogott lábunk alatt a kavics.

Szerettem volna valami másról beszélni, de láttam, hogy elkerülhetetlenül be kell vallanom mindent.

- Édesapád le akarja bontatni a pajtát, és melegházat akar helyette építtetni, virágoknak.
- Lebontani?! És hol laknak akkor Szigfridék?
- Édesapád nem törődik Szigfridékkel!
- Nem, melegházban nem lakhatnak. Csak ez a pajta jó nekik. Igaz?
- Igaz - mondtam.
- És te? Rád miért volt szükség?
- Én tervezem a melegházat.
- Komolyan? Viktor...

Beszélni sem tudott a meglepetéstől.

- Nem kell félned - siettem a válasszal -, majd kitalálunk valamit. Mindenesetre jó, ha én vállalom a tervezést.
- Lehet, hogy igazad van. De ugye nem csapsz be?
- Hogy csapnálak be! Ne beszélj butaságokat!

A pajta ajtaja kitárult.

- Na végre! - mondta Szigfrid. - Csakhogy itt vagytok... Mi az? Miért lóg az orrotok? Csak nincs valami baj?
- Á, dehogy. Elfáradtunk.
- Elfáradtatok? Miben?
- Hát mindenfélét csinál az ember...
- Akkor éppen jó. Feketepétert játszunk. Az jó fáradtság ellen - mondta Szigfrid. - Tudsz feketepéterezeni? - fordult hozzám.
- Persze, tudok, és szívesen játszom veled.
- Príma! Még két embert kérünk... Nem halljátok?... Arabella!
- Nem tudok feketepéterezeni, és kedvem sincs - mondta Arabella.

Ebben a pillanatban érkezett meg Gabriella. Nagyon izgatott volt, arca kipirult, és egy kicsit lihegett is.

- Jézus, Mária, úgy futottam - hadarta. - Baj van, a rendőrség az eltűnt oroszlánt keresi. Ide is jön egy őrmester. Azt hiszem, házkutatást akar tartani.
- Ide a pajtába csak nem jön? - mondta Arabella.

- De igen, erre jön, talán már itt is van.

- Viktor, segíts! - suttogott a kisfiú.

Kimentünk a pajta elé.

Az úton valóban egy rendőr jött a pajta felé. Szigorú arcot vágott, és a kezében egy papírt lobogtatott.

- Jó napot! - mondta. - Ez itt egy házkutatási parancs. Állítólag maguknál oroszlánok vannak.

- Nálunk oroszlánok? Honnan tetszik gondolni? - kérdezte Peti.

- Ez valami tévedés lehet - toldottam meg én is a hazugságot. - Itt nincsenek oroszlánok.

- Tegnap az Altamero cirkuszából megszökött egy oroszlán. Itt kell lennie. És itt kell lennie a balerinának is, aki megszöktette. Le kell tartóztatnom őket.

- De rendőr bácsi, itt senki sincs. Tessék benézni a pajtába. Hiszen fölfalna bennünket az oroszlán.

- Az igaz - mondta a rendőr -, erre nem gondoltam. Igazuk van. Köszönöm, viszontlátásra!

- Elmegy - súgta boldogan Peti.

- Várjon egy kicsit, biztos úr! - hallatszott ebben a pillanatban egy borízú hang a pajta felől.

- Szigfrid! Most mi lesz? - sápadt el Peti.

A rendőr megfordult. Szigfrid ott állt a pajta előtt, és barátságosan mosolygott.

- Van szerencsém, biztos úr! Csak azt szeretném megkérdezni, nem tud-e véletlenül feketepéterezni. Mert kevesen vagyunk.

- Aha, szóval itt rejtőzködsz! - kiáltott a rendőr. Félretolt bennünket, és belépett a pajtába. - Sőt a kisasszony is itt van - nézett a rendőr Arabellára. - Szép fogás. Letartóztatom magukat!

- De miért? - kérdezte Arabella.

- Mert vétettek a törvény ellen.

- Milyen törvény ellen?

- Hm, hm - hűmmögött a rendőr. - Hát megszöktek a munkaadójuktól, és... és bejelentőlapjuk sincs - tette hozzá diadalmasan.

- De mi azért szöktünk meg a munkaadónktól, mert rosszul bánt velünk. Szilviának különben már régen nyugdíjba kellett volna mennie.

- És nem engedett el az igazgató, képzelje, biztos úr - mondta Szilvia -, bezárt egy szűk ketrecbe, és a bejárat elé ültetett. Hiába kértem, hogy ne kelljen ott ülnöm, mert az emberek állandóan piszkálnak és gúnyolnak, mert öreg vagyok. Rám se füttyült!

- Szegényt mindig bántották - mondta Peti -, itt meg nyugodtan élhet. Hiszen annyit dolgozott.

A rendőr hűmmögött, és Szigfridre mutatott.

- És ez az úr kicsoda?

- Szigfrid vagyok, a szavannák királya.

- Kicsit hazudós. Sohasem látott szavannát - mondta Szilvia.

- Ugyan, az nem számít - mondta a rendőr. - És itt jól érzi magukat? - kérdezte aztán.

- Jól! - feleltük mindannyian.

- Csak feketepéterezeni tudna valaki - akadékoskodott Szigfrid.

- Én tudok - mondta a rendőr -, és éppen lejárt a szolgálatom, leülhetünk.

- És a letartóztatás? - kérdezte Arabella.

- Ugyan! - mondta a rendőr. - A törvény az igazság mellett áll. Holnap letartóztatom a cirkuszigazgatót.

- Milyen indokkal? - kérdeztem.

- Hogyhogy milyen indokkal? Hát mert rossz ember! Az nem elég?

- Ne fecsegyetek annyit, osztok - hadarta Szigfrid.

- Vigyázzanak, csalni szokott - figyelmeztetett bennünket a felesége.

- Ugyan, anyus! - méltatlankodott Szigfrid.

- Érdekes! - mondta a rendőr. - Két Fekete Péter van nálam.

- Ugye mondtam, hogy csal! - kiabált Szilvia.

- Mit jár a szád? Nem nekem van két Fekete Péterem!

Erre Arabella is odajött, belenézett Szigfrid lapjába.

- Tényleg, Fekete Pétered nincs kettő, de csupa egyforma kártyát osztottál magadnak.

- Nem illik belenézni a lapomba!

- Csalóval nem játszom - mondtam.

- El ne menj, el ne menj! Véletlen volt! - kiabált rémülten Szigfrid. - Többet nem csalogok. És tényleg, többet nem csalt.

X. FEJEZET,
amelyben egy frakkos oroszán érkezik

Vége felé járt már a nyár, észrevétlenül sárgulni kezdtek a fákon a levelek, és a gyerekek egyre többet beszéltek az iskoláról.

- Tudod, hogy ebben az évben én is iskolás leszek? - kérdezte egyik nap Peti.

Erre nem is gondoltam. Ó, nagyon gyorsan múlik az idő!

- Mit gondolsz, Szigfridet magammal vihetem az iskolába?

- Nem hiszem - mondtam.

A pajtában Szigfridék és Arabella otthonosan berendezkedtek. A padlásról lehoztak még egy ágyat Szilviának. Szigfrid továbbra is egy földre terített pokrócon aludt. Ez nem tetszett neki, időnként méltatlankodott is, de Szilvia ilyenkor szigorúan ránézett, és Szigfrid jobbnak látta elhallgatni.

A falon képek is lógtak. Arabella az ágya fölé akasztotta Roberto fényképét, Szigfrid pedig egy másik fényképet szedett elő valamelyik bőröndje mélyéről, és a bejárattal szemben egy nagy szegre akasztotta. A kép egy oroszánt ábrázolt trópusi parafa sisakban, ahogy egy pálma alatt áll, és végtelen büszkeséggel végigtekint a tájon.

- A nagyapám - mondta meghatottan Szigfrid -, idősebb Bruckner Szigfrid. Nézzétek meg ezt a testtartást. Mintha magamat látnám.

Míndez egy vasárnap délelőtt történt. Valamennyien együtt ültünk a pajtában. Arabella táncolni tanította Gabriellát. Egy darabig ezt néztük. Gabriella pompás tanítványnak bizonyult, a legbonyolultabb lépéseket is percek alatt megtanulta. Egy-egy keceses mozdulata után Szilvia elragadtatással tapsolt.

- Nagyon ügyes vagy - mondta Arabella, sőt még Szigfrid is elismerően bólogatott.

A rendőrt vártuk, mert a múltkor úgy beszéltük meg, hogy most vasárnap délelőtt rendezünk egy kiadós feketepéter-csatát. A rendőr azonban valami miatt késett, s így apró-cseprő dolgokról beszélgettünk. Egyszer csak nyílt a kapu.

- Az őrmester! - kiáltott örömmel Szigfrid.

De tévedett.

A kapuban egy oroszán állt, mancsában szállodacímkével teleragasztott bőrönddel. Meglátott bennünket, és rögtön elindult a pajta felé. Frakkban volt, vakító fehér ingben és a meleg ellenére csokornyakkendőben.

Fensőbbeséges ábrázattal közeledett, hanyagul lóbálva a cifra bőröndöt.

Nem köszönt, csak megállt a pajta előtt, fitymálva nézegette, aztán letette a bőröndöt, ráült, és egy fehér zsebkendővel legyezgette magát. Szigfrid éppen meg akarta szólítani, mikor az idegen oroszán köhintett, és így szólt:

- Nem tudnak köszönni?!

- Széttépem! Fogjatok le! - suttozta Szigfrid.

- Úgy tudom, a vendég köszön először - mondta csodálkozva Arabella. - És ebben az esetben ön a vendég, ha nem csalódom.

- Bizonyos esetekben valóban a vendég köszön először - mondta gőgösen az idegen oroszlán -, de abban az esetben, ha én vagyok a vendég...

Az én szócskát jó erősen megnyomta, majd jelentőségteljesen ránk nézett.

- Nem tudom, kit tisztelhetünk ebben az énben - gúnyolódott Szigfrid.

- Micsoda? - kérdezte csodálkozva az idegen. - Nem ismernek?

- Nem - feleltük kórusban.

- Uraim - kelt fel ünnepélyesen az idegen oroszlán -, doktor Kis János áll önök előtt!

Hatást várva körülnézett, bizonyára azt hitte, erre a névre mindannyian leborulunk előtte. Titokban a többieket kémleltem, mert először azt hittem, csak én nem hallottam eddig doktor Kis Jánosról, de a többiek is éppen olyan értetlenül bámultak, mint jómagam.

- Örvendek - mondta Szigfrid, örülve az alkalomnak, hogy végre már ő is bemutatkozhat -, Bruckner Szigfrid vagyok, a szavannák királya.

Az idegen ügyet sem vetett Szigfridre, még mindig ránk bámult, és újból megszólalt:

- Uraim, ha nem jól értették volna: doktor Kis János vagyok.

- Fogalmunk sincs, ki az a doktor Kis János - mondta Arabella.

- Micsoda udvariatlanság! - morgott dr. Kis, majd hangosan ezt kérdezte: - Ki itt a gazda?

- Én - mondta a kisfiú -, azazhogy mindannyian.

- Szeretném bejelenteni, hogy itt fogok lakni - mondta dr. Kis János, és bement a pajtába.

- Jól van, kérlek, de legalább azt mondd meg, ki vagy - kiabált utána Szigfrid.

- A világ leghíresebb oroszlánja vagyok - hallatszott a válasz a pajtából. - Most pihenni térek, ne zavarjatok!

- Csak azt szeretném tudni, hol akarsz pihenni - kérdezte harciasan Szilvia.

- Az ágyamon - válaszolt dr. Kis.

- Miféle ágyadon? - érdeklődött a kisfiú.

Dr. Kis odamutatott Arabella ágyára.

- Hogyisne! Az az ágy Arabelláé.

- Nem értem - méltatlankodott az idegen oroszlán. - Tulajdonképpen örülnötök kellene, hogy szóba állok veletek.

- Miért?

- Mert dúsgazdag vagyok, és hatalmas. Palotáim vannak Valparaísoban, Montrealban, Chicagóban, Antwerpenben, Tokióban, Delhiben, Zanzibarban, Hobartban és Singapore-ban. Földjeim Svédországban, Tanganyikában, Peruban, Nepálban, Venezuelában és Laoszban. Gyáraim New Yorkban, Berlinben, Cape Townban és Honoluluban. Nem beszélve egyéb ingó- és ingatlanaimról. Boldogok lehetnék, hogy leereszkedek hozzátok. Nem értelek benneteket!

- Ha ennyi palotád van, miért nem mégy a palotádba lakni, miért jössz a mi pajtánkba? - kérdezte haragosan Peti.

Az idegen oroszlán, akit dr. Kis Jánosnak hívtak, lehajtotta a fejét.

Elszomorodott.

- Tudjátok, olyan egyedül voltam - mondta halkán.

Mindannyian hallgattunk.

- Ezzel kellett volna kezdened - mondta aztán Gabriella.

Peti odament dr. Kis Jánoshoz, és kezét fogott vele.

- Míg nem szerzünk ágyat, a földön kell aludnod - mondta neki.

XI. FEJEZET,
amelyben egy újabb oroszlán érkezik

Pár nappal ezután újabb vendég érkezett a pajtába. Már kora délelőtt megjött, s mi Gabriellával bent az Építészeti Hivatalban nemsokára megtudtuk, mert a kisfiú betelefonált.

- Szervusz, Viktor - mondta izgatottan. - Ma este Gabriellával együtt okvetlenül gyertek el. Megjött Szigfrid unokaöccse. Egy nagyon jópofa oroszlán, de azt hiszem, valami nincs vele rendben. Olyan oroszlán, úgy látszik, nincs is, akivel minden rendben van.

- Elmegyünk - mondtam, és délután aztán csakugyan becsengettünk a Levendula utcai kapun.

Egy rongyos, lobogó sörényű oroszlán ült Szilvia ágyán, a többiek körülülték, és áhítatosan nézték. A lobogó sörényű lelkesen magyarázott valamit, mancsaival nagyokat csapott a levegőbe.

Amikor beléptünk, elhallgatott.

- Itt vannak a barátaim, Gabriella és Viktor - mutatott ránk a kisfiú.

- Örülök, hogy megismerhettek benneteket - mosolygott ránk a lobogó sörényű. - Láz Jenő vagyok.

- Jenőkém, igazán köthetnél volna nyakkendőt a barátaim tiszteletére! - mondta a kisfiú.

- A nyakkendő fölösleges. Sohasem kötök nyakkendőt. Sőt a cipőmet sem tisztítom, csak hetente egyszer. Ezek felesleges dolgok. Külsőségek. A szív az első... Értitek? A szív!

Mindezt kissé színésziiesen mondta. Dr. Kis János elégedetlenül morgott.

- Szavak, szavak...

- Te csak ne szólj közbe! - torkolta le Jenő. - A te segítségedre volna leginkább szükség. A te vagyonoddal nagyon sok mindent meg lehetne oldani. Persze, ilyenkor a szádat húzod. Ismerlek benneteket!

- Szép terveid vannak, de ahhoz nem kell okvetlen nyakkendő nélkül járni és mindenkit sértegetni - mondta Arabella.

- Jenőben az én vérem folyik. Jó vér - vette védelmébe a lobogó sörényűt Szigfrid.

- Holnap hozzákezek! - kiáltott Jenő. - Nem törődöm a kicsinyes akadémikusokkal. Holnap megfogalmazom a kiáltványt.

- Milyen kiáltványt? - kérdezte kíváncsian Gabriella. - Ne haragudjatok, mi csak most jöttünk, nem tudunk semmit.

- Jenő föl szabadítja az oroszlánokat - lelkesedett Szigfrid.

- Hogyan?

- Minden oroszlának a szavannán a helye. Milyen jogon csukják őket ketrecbe, mutogatják az állatkertben, cirkuszban? Mondd meg nekem, mi jogon! Afrika, az a mi hazánk. Felhők, pálmafák, hatalmas fűtenger. Szabadon kószálni. Igaz, Szigfrid?

- Igaz! - kiáltotta Szigfrid.

- Újra az ököljogot akarod érvényre juttatni! - csóválta a fejét Kis János. - Ez nem igazság.

Hosszasan vitatkoztak.

Jenő lobogó sörénnyel érvelt, magyarázott, kiabált. Szigfrid helyeselt:

- Visszamegyünk Afrikába.

Aztán hirtelen elhallgatott. Zavartan nézett Jenőre.

- De tudod, mielőtt Afrikába mennék, még egyszer szeretnék fellépni.

- Holnap hozzálátok - mondta Jenő, ügyet sem vetve Szigfridre.

Aznap este elmenőben megint találkoztam a kisfiú édesapjával.

- Na, hogy halad a munka? - kérdezte. - Mikor kezdhetünk a bontáshoz?

- Egyelőre várhatunk még vele - mondtam könnyedén, de a szívem összeszorult. - A terveket pedig majd bemutatom.

Persze, még egy vonalat sem rajzoltam.

- Mit gondolsz, mi lesz? - kérdezte aggódva Peti.

- Ugyan, ne félj! - vigasztaltam. - Az ilyen pajtákat nem lehet csak úgy egykettőre lebontani.

XII. FEJEZET,
amelyben Szigfrid inni kezd

Kíváncsi voltam, Jenő hogyan kezd a szervezéshez. De másnap egész nap aludt. Harmadnap reggeltől estig kártyázott Szigfriddel és dr. Kis Jánossal.

- Mi lesz a felszabadítással, Jenő? - kérdezte tőle Arabella.

- Á, reménytelen! - válaszolta. - De nyakkendőt akkor sem kötök.

Sokáig nem történt semmi, míg aztán egy napon csengett a telefon a hivatalban. A kisfiú telefonált:

- Viktor, azonnal gyertek Gabriellával!

- De Peti! Még csak egy óra van, a munkaidő fél ötkor ér véget.

- Nem számít, azonnal gyertek! Szigfrid a kocsmában van! Iszik.

Rohantunk végig az Orgona utcán. Mi baja lehet Szigfridnek? A pajtában rémületes állapot uralkodott. Mindenki kapkodott, Szilvia sírt, csak Láz Jenő, a lobogó sörényű titán aludt nyugodtan az egyik sarokban.

- Már napok óta szomorú. Azt hajtogatja, hogy ő már semmire sem jó, senkinek sem kell. Tegnap még sírt is. Ma délelőtt eltűnt, mindenfelé kerestük, szóltunk az őrmesternek is, ő találta meg az Arany Kerékben.

Rohantunk az Arany Kerék nevezetű kocsmába. Szigfrid ott állt a pult előtt, előtte egy üres pálinkáspohár. Bárgyún bámult maga elé, a bajusza csupa pálinka volt.

- Szigfrid, azonnal gyere haza! - mondtam neki.

- Ha közel jöttök hozzám, széttéplek benneteket! - sziszegte Szigfrid. - Hagyjatok békén.

Nagyokat csuklott.

- Azonnal gyere haza! - mondta neki Gabriella is.

- Csend! - kiabált Szigfrid. - Most én parancsolok. Majd megtudjátok, ki vagyok én!

Sehogy sem boldogultunk vele. Gabriella javasolta, hogy keressük meg az őrmestert, talán ő tud segíteni.

Pár perc múlva megérkeztünk az őrmesterrel.

- Szigfrid, gyere velünk haza - kérlelte a rendőr.

- Sehova! Értitek? Sehova! - kiabált Szigfrid, és hozzánk akarta vágni a poharát.

- Na, jó, tudok én másképpen is beszélni! A törvény nevében letartóztatom!

Bilincset vett elő, és Szigfridhez lépett.

- Micsoda? Engem még soha nem bilincseltek meg.

- Most megbilincselem. Indulás!

Nagyon sajnáltam szegény Szigfridet. Lehajtott fejjel ballagott a rendőr előtt.

- Nem lehetne róla levenni a bilincset? - kérdeztem.

- Majd otthon.

A pajtában az őrmester leszedte Szigfrid mancsáról a bilincset. Befektették a vén artistát Szilvia ágyába.

- Mit gondolsz, nem kellene orvost hívni? - aggodalmaskodott Peti.

- Á, nem kell. Rendbe jön magától is - mondta Szilvia, és szipogott. - Sohasem szokott ilyent csinálni. Régebben is ivott, de ilyent még nem csinált.

Szigfrid hamarosan kialudta magát, de nagyon szomorúan ébredt. Egyre csak a mennyezetet bámulta, szavát sem lehetett venni.

- Ez nem volt szép tőled - dorgálta Szilvia.

- Ugyan, ne veszekedj velem! - suttogta Arabella. - Nem látod, hogy bánata van?

- Senkinek sem kellemes - nyögdécselt néha Szigfrid, és morcosan a fal felé fordult.

Másnap estig meg sem mozdult az ágyban. Csak bámult maga elé, néha-néha sóhajtott.

- Beteg vagy, Szigfrid? - kérdezte a kisfiú. - Hívjak orvost?

- Ugyan! - legyintett Szigfrid. - Emlékszel még a cirkuszra? Csodálatos volt, ugye? Az a fény, az a pompa...

Most már csak magának beszélt. Elfeledkezett mindenről; a pajta lakói lassan odagyültek köréje.

- Hopplá!... Most!... Csodálatos volt! Szigfrid, a szavannák királya. Kedves közönségünk, rendkívüli attrakció következik. Fényt! Több fényt! Miért késik a zenekar? Na, végre!... Halljátok a tapsot?...

Szigfrid kiugrott az ágyból, és meghajolt a pajta négy fala felé. Mosolygott.

- Szigfrid, beteg vagy! - szipogta Szilvia.

- Fel akarok lépni, értitek? Azonnal fel akarok lépni! - kiabált Szigfrid.

- Van egy cirkusz a városban - mondta Gabriella. - Holnap beszélünk az igazgatóval, biztosan megengedi, hogy fellépj.

- Komolyan? Igazán mondod? Nem csapsz be?

- Persze, holnap Viktor, Peti meg én beszélünk az igazgatóval.

XIII. FEJEZET, *amelyben Szigfrid újra fellép*

Ez a cirkusz is ugyanott állt, ahol pár héttel ezelőtt az Altamero. De közel sem volt olyan fényes és imponáló.

Az igazgató, egy kedélyes, kövér bácsi, mosolyogva fogadott, leültetett az irodájában, és megkínált bennünket likőrrel. Elmondtuk neki, miért jöttünk.

Sajnálkozva rázta a fejét.

- Megérthetnek engem. Egy idegen oroszlán... Nem vállalhatom a kockázatot. Esetleg nevetéséssé válunk. Az ilyen öreg oroszlánok nem sokat tudnak már... Nagyon sajnálom, kérem.

Elszomorodtunk.

Mit mondunk Szigfridnek? Bandukoltunk hazafelé, lógott az orrunk.

- Én hazamegyek - mondtam.

- Nem szép tőled, hogy most egyedül hagysz - nézett rám Peti. - Nem tudom, hogyan vigasztaljam meg Szigfridet.

- Tudjátok mit? Van egy ötletem - szólalt meg ekkor Gabriella.

Megsúgta a tervet.

- Pompás! - kiáltotta a kisfiú.

- Siessetek! - integetett felénk már messziről Szilvia. - Szigfrid már nagyon vár benneteket.

Szigfrid föl s alá járkált a pajtában, és idegesen motyogott valamit. Már ünneplőbe öltözött. A nagy alkalomra kölcsönkérte dr. Kis Jánostól a frakkját.

- Az enyém már túl kopott, nem állhatok ki benne a közönség elé - hadarta.

Dr. Kis János nem szívesen ugyan, de kölcsönadta az előadásra a frakkot.

- Nos, mi van? Megengedte? - rohant elénk Szigfrid.

- Persze - mondta a kisfiú. - Nagyon kedves volt, azonnal beleegyezett.

- Hogy volt, meséljétek el!

- Bementünk, először gyanakodott az igazgató, de amikor megmondtuk a nevedet, azonnal beleegyezett. „Ja, a szavannák ura! - mondta. - Az más! Én kérem, hogy lépjen föl!”

- Na ugye? - düllesztette ki a mellét Szigfrid.

- És mikor léphet fel? - kérdezte Arabella.

- Még ma. Ma éjjel - mondtam gyorsan.

- Mit gondoltok, sikerülni fog? - izgult Szigfrid. - Nagyon régen szerepeltem. Az egyensúlyozó számot csinálom. Ugye menni fog, fiúk?

- Persze, Szigfrid, miért vagy úgy megijedve?

Szigfrid még ötször átöltözött, mindenféle trikót és jelmezt próbálgatott magára.

- Arabella, te leszel a zenekar - súgta a kisfiú, nehogy Szigfrid meghallja.

- Hogyhogy? - kérdezte Arabella meglepődve.

Neki is elmondtuk a tervet, és Szilviának is, meg dr. Kis Jánosnak is. Csak Láz Jenőnek nem, mert Jenő megint aludt.

Késő éjjel indultunk el. Elöl Szigfrid ment Szilviával. Rettenetesen izgult, alig győztük vigasztalni, hogy a fellépés biztosan sikerül, egy pillanatig se féljen. De Szigfrid félt. Kis büntudatot éreztem, de erről nem mertem szólni még Petinek sem. De azt hiszem, Peti is éppen olyan szomorú volt, mint én. Két nagy vödört cipeltünk, meg mindenféle tepsit. Arabella egy fésűt hozott, és hártypapírt, s az én zsebemben volt egy erős fényű zseblámpa.

Nemsokára megláttuk a cirkuszt. Némaság és sötétség áradt belőle. Szigfrid kicsit meg-hökkent.

- Nem késtünk el?

- Á, hova gondolsz, Szigfrid, dehogy késtünk!

- Ez már egy meglehetősen modern cirkusz - mondta a kisfiú. - Ne lepődj meg, ha néha kicsit sötétebb lesz, mint megszoktad.

- Igen, ezeknél a modern cirkuszoknál furcsa szokások vannak - mondta Arabella is.

Odalopakodtunk a sátorhoz. Nem vett észre bennünket senki. Szigfrid nem látott, nem hallott az izgalomtól.

- Most megmutatom nekik - mormogta néha. Belopóztunk a ponyva alatt. Az üres széksorok némán ásítottak a sötétségben.

- Hol vagyunk? - kérdezte Szigfrid.

- Csönd! - sziszegte Arabella.

Gabriella, Arabella, dr. Kis János és én a vödörrel és tepsikkel fölmásztunk a sötét nézőtérre. A kisfiú és Szilvia a bejáratnál maradt Szigfriddel.

- Most bejelentem a számot, aztán jöhetsz - mondta a kisfiú.

Ezzel kiállt a porond közepére és harsogó hangon ezt mondta:

- Nagyérdemű közönség, páratlan fellépésnek lehetnek tanúi a következő percben. A világ leghíresebb oroszlánja, a savannák királya, Bruckner Szigfrid mutatja be önöknek kivételes attrakcióját.

Mikor a kisfiú elhallgatott, éktelen zenebonába kezdtünk. Torkunk szakadtából üvöltöttünk, és teljes erőből csörgettük a vödröket és a tepsiket.

- Fényt! - hallatszott Szigfrid hangja.

Bekapcsoltam az elemlámpát, és az éles fénysugarat Szigfridre irányítottam.

Erre büszke léptekkel a porond közepére gyalogolt, meghajolt a nézőtér felé. Szilvia egy asztalt hozott neki. Szigfrid az asztal egyik lábát az orrára helyezte, és egyensúlyozni próbált. Az asztal ingadozott az orrán, már-már úgy látszott, sikerül föltartania, de aztán megcsúszott, és lehuppant a földre. Szigfrid ijedten körülnézett, aztán meghajolt felénk. Arabella tust játszott a fésűre szerelt hártypapírral, mi pedig hatalmas csörömpölésbe és éljenzésbe kezdtünk.

- Mit gondolsz, nem vették észre? - kérdezte Szigfrid aggodalmaskodva Szilviát.

- Persze, hogy nem! Nem hallod, hogy tapsolnak?

- Tulajdonképpen sikerült is - mondta Szigfrid, és még egyszer meghajolt.

Most kis számolyokból egy magas emelvényt raktak össze Szilviával. Szigfrid kétszer elsétált az emelvény mellett, föl nézett rá, a magasságát méregette. Aztán éppen hozzákészülődött, hogy átugorja, mikor egy izmos kéz szorította meg a karom.

- Mi történik itt?

Az igazgató volt. Pizsamában, kócos hajjal állt mellettünk, és szigorúan nézett ránk.

- Szegény öreg oroszlán... - motyogtam - nem szabad...

Szigfrid ebben a pillanatban indult el. Elhallgattam. Nem tudta átugrani az emelvényt. A kis számolyok hangos csattogással egymás hegyére-hátára dültek, Szigfrid alaposan megütötte magát.

- Csodálatosan csináltad - suttogta neki Szilvia.

- Mi? Micsoda? - kérdezte bambán Szigfrid.

Mi pedig fönt a nézőtérén torkunk szakadtából éljeneztünk. Az igazgatóra néztem. A kis kövér ember lelkesen tapsolt, és velünk együtt éljenzett.

Szigfridnek sorra nem sikerültek a mutatványai. Valamikor valóban nagyon értékes számok lehettek, de hiába, Szigfrid már öreg volt.

Az igazgató ott maradt mellettünk, és velünk együtt tapsolt a balsikerű mutatványoknak.

Később valaki megint bejött. Egy bohóc volt, álmosan hunyorgott.

- Mi van itt? - kérdezte.

- Pszt! - suttogott az igazgató. - Egy öreg oroszlán búcsúförlépése.

A bohóc is ott maradt, és most már ő is velünk együtt tapsolt. Szigfrid hálásan hajlongott felénk. Aztán megint jött valaki, és megint, és megint. Artisták, bohócok, műszakiak, légtornászok, táncosok, állatszélidítők, műlovarok, egyensúlyozó művészek, etetők, kocsisok, kígyóbűvölők, lovasok.

- Mi történik itt? - kérdezték halkán mindannyian.

- Egy öreg oroszlán búcsúförlépése - mondta nekik is az igazgató.

Mindannyian ott maradtak, és tapsoltak velünk együtt. Aztán jött a zenekar is, felültek a pódiumra. Szigfrid egyre jobban elfáradt, már mozogni is alig tudott, szinte nem csinált semmit, de a taps egyre zúgott.

- Egy öreg oroszlán - suttogták a cirkusziak.

Akkor már az állatok is ott ültek a nézőtérén. Pónilovak, pávák, majmok, krokodilok, jaguárok, tigrisek, galambok, kacsák, lovak, kutyák, rinocéroszok, zsiráfok, tengerimalacok, kígyók és halak. Ők is éljeneztek, torkuk szakadtából kiabáltak, kivéve a halakat, mert a halak némák. De ők is ütemesen csapkodták farkukkal a székeket, így tapsoltak.

Tele volt a nézőtér. Szigfrid fáradtan ült a porond kellős közepén, az égnek álló lábú asztal, szétdobált számolyok, elgurult labdák és összebogozódott kötelek között.

- Fényt! - kiáltott az igazgató.

Kigyulladtak a reflektorok. Egyszerre pompás fényben úszott a cirkusz, piros, sárga, zöld fények táncoltak Szigfriden, és az egész nézőtér diadalittasan, örömmámorban éljenzett. Még a tigrisek is.

- Zenét! - kiáltott megint az igazgató, és felzúgtak a kürtök, lágy és ünnepélyes melódiákat sírtak a hegedűk, a zongora billentyűi örömteli táncot jártak, vadul brummogott a bőgő.

És a porond közepén, a színes fények özönében Bruckner Szigfrid, a szavannák ura csendesen sírt örömében.

Nagyon fáradt volt, mikor elindultak hazafelé. Arabellával támogattuk.

- Milyen voltam? - kérdezte.

- Csodálatos! - mondtuk neki mind a ketten egyszerre.

Szigfrid ki akarta düllesztetni a mellét, de aztán meggondolta magát, és megsimogatott bennünket.

- Nagyon rendesek vagytok - mondta.

XIV. FEJEZET,
amelyben Jenő nyakkendőjét köt

Másnap reggel csodálatosan jó kedvem volt. Legszívesebben dúdoltam volna, de a szobában többen is dolgoztunk, így hát csak magamban mosolyogtam, és olyan vidáman rajzoltam a terveket, ahogy még soha.

Nem tartott sokáig az örömöm. Kilenc óra felé Peti apja fölhívott telefonon. A tervek után érdeklődött. Hümmögtem, hímeztem-hámoztam.

- Szeretném, ha ma este elhozná - mondta.

Kis idő múlva valaki beszólt, hogy egy kisfiú keres. Peti volt. A szemét vörösre sírta, kócosan, egy szál ingben állt az előcsarnokban. Éppen hideg szél fúj, kiadós nyári vihar ígérkezett.

- Peti, azonnal menj haza, megfázol! - kiabáltam rá, de ő csak pityergett.

- Hallottam, amikor apával beszélte. Apa azt mondja, holnap lebontják a pajtát. Ma reggel már volt ott egy ember, megnézte, és azt mondta, holnap hozzá lehet kezdeni.

- Ne félj, Petikém! - mondtam, pedig még magam sem tudtam, mit teszek.

Este, persze tervrajzok nélkül, nehéz szívvel indultam el a Levendula utcai ház felé. A kapuban egyenest belerohantam Peti apjába. Dúlt volt az arca, első pillanatban meg sem ismert.

- Jó, hogy jön - mondta aztán idegesen. - Peti...

- Csak nem történt valami baja?

- Kórházban van - mondta az apja, és lehajtotta a fejét.

Peti, miután tőlem elment, nem ment haza. Azt az embert akarta megkeresni, akivel az apja a bontást megbeszélte. Az utcán érte a hideg nyári vihar.

- Azonnal belázasodott. Lehet, hogy tüdőgyulladás van.

Peti csendesen, lehunyta szemmel feküdt a fehér kórházi ágyon. Mosolyogni próbált, mikor megismert.

- Szervusz, hogy van Szigfrid? Nem beteg?

- Nem - mondtam. - Szigfridnek semmi baja. Azt üzeni, hogy gyógyulj meg.

- Már megint ez a Szigfrid! Ki az a Szigfrid? - mondta ingerülten az apja.

- Szigfrid jó barátunk, apa, egy oroszán. Ő lakik a pajtában.

Az apja elfordult, és tárgyalni kezdett egy kopasz, fehér köpenyes orvossal.

- Szeretném, ha Szigfridék meglátogatnának - mondta Peti. - Nagyon egyedül érzem magam. Mit gondolsz, oroszánokat beengednek a kórházba?

- Nem tudom. Majd megkérem a főorvost.

Következő látogatásom alkalmával Gabriellával együtt fölkerestük a főorvost. A folyosón találtuk meg, egy ápolónővel és egy fehér hajú, idős orvossal beszélgetett. A főorvos az a kopasz volt, akivel a múltkor Peti apja tárgyalt.

- Jó napot! - köszöntünk. - Főorvos úr, egy különös engedélyt szeretnénk kérni - mondtam.

- Csak tessék - intett.
- Szeretnénk Petihez behozni az oroszlánjait.
- Micsoda? Kórházba oroszlánokat? Mit képzelsz?
- Azt hiszem, hamarabb meggyógyulna a kisfiú.
- A kisfiú oroszlánok nélkül is meggyógyul.
- És az oroszlánok is nagyon szeretnék látni őt.
- Szó sem lehet róla!

Elindultunk Gabriellával a kijárat felé. Azon gondolkodtam, hogy valamiképpen mégiscsak be kellene hozni Szigfridet, mikor valaki utánam kiáltott. Az ősz hajú orvos volt.

Odasietett hozzánk, és azt súgta:

- Hozzák csak nyugodtan az oroszlánokat.

Másnap megint telefonált Peti apja, de most már szó sem volt a tervekről. Peti állapota rosszabbodott, arra kért, hogy látogassam meg Gabriellával együtt.

Nem volt látogatási idő, de azonnal elrohantunk a kórházba. Peti arcán piros lázrózsák égtek, és már beszélni sem tudott. Csak nézett ránk szomorúan. Lefogyott a betegség alatt, szeme akkorára nőtt, mint egy dió.

- Azonnal hozom Szigfridéket! - kiáltottam.

Futottam a pajtába. Már messziről hallottam, hogy valaki kiabál. A pajta ajtajában ott állt dr. Kis János, ugyanolyan ünnepélyesen, feketébe öltözve, ahogy érkezett, kezében tartotta a szállodacímkes bőrdöngőt. Vele szemben Szigfrid állt és kiabált.

- Nagyon unalmasak vagytok ezzel a cirkuszi hűhóval meg ezzel a kisfiúval - mondta dr. Kis János -, unlak benneteket.

- Csak menj a palotáidba! A gyáraidba! A földjeidre! - üvöltött Szigfrid. - Senki sem hívott, senki sem tartóztat!

- Mit kiabálsz? - kérdezte szelíden Szilvia. - Hadd menjen, ha menni akar.

- Igen, de éppen most, mikor beteg a kisfiú - méltatlankodott Szigfrid, de dr. Kis János akkor már messze járt.

- Látod ezt az aljast... - fordult hozzám Szigfrid.

- Nem érdekes! - mondtam sietve. - Azonnal gyertek velem. Peti rosszul van.

- Micsoda?! Rosszul van! Futás! Szilvia, hol a nadrágtartóm?

De ezt csak megszokásból kérdezte Szigfrid, mert akkor már futott is Szilviával és Arabellával együtt.

- Jenő hol van? - kérdeztem.

- Alszik - legyintett Szilvia.

De a nagy sürgés-forgásra Jenő is fölébredt.

- Mi az, hova rohantok? Várjatok! - kiabált.

- Beteg a kisfiú! Rosszul van - kiáltott neki vissza Szilvia.

- Én is megyek! Várjatok! - kiabált.

Szélesre tártuk a kórterem ajtaját. Természetesen Szigfrid tolakodott be elsőnek.

- Szervusz, Petikém... Izé... Miért nem nevensz? Szigfrid vagyok...

Peti mosolygott.

- Mit ordítasz? - suttogta Szigfridnek Szilvia.

- Dr. Kis János hol van? - kérdezte Peti.

- Elment meglátogatni a rokonait, még akkor, amikor megbetegedtél - hazudta Szigfrid. - De mutathatok neked egy-két produkciót; ha akarod, nagyon szívesen fejen állunk Szilviával együtt. És Arabella táncol neked... ne törődjél dr. Kis Jánossal... Akarod, hogy fejen álljunk?

- Nagyon kedves vagy - mosolygott Peti. - És Jenő is a rokonait látogatja?

- Tényleg: Jenő. Hol van Jenő?

- Hiszen elindult velünk - mondta Arabella.

A folyosóról bejött az ősz hajú orvos.

- Petikém, egy oroszán van kint, azt kérdezteti, bejöhet-e. Azt mondja, Láz Jenőnek hívják.

Jenő besompolygott az ajtón. Mindenki elhallgatott a meglepetéstől. Jenő nyakkendőjét kötött, és a cipője fényesen csillogott.

- Szeretném, ha meggyógyulnál - mondta, és zavartan babrálta a nyakkendőjét.

- Leveheted a nyakkendődet, ha szorít - mondta neki Peti.

- Á, kösz, nem szorít egyáltalán - dadogta zavartan Jenő.

Aztán közelebb ment az ágyhoz, és így szólt:

- Tudod, van egy szeniális tervem. Ha meggyógyultál, szervezünk egy cirkuszt. Te leszel az igazgató. Az egész világot beutazzuk. Viktor megtervezi a sátrat és a lakókocsikat, Arabella és Gabriella táncolni fognak, Szilvia labdamutatványokat csinál, én pedig saját költeményeim szavalom. Jó, mi?

- És én? Engem kihagysz? - kérdezte megbántva Szigfrid.

- Ja, igaz, te leszel a jegyszedő.

- Széttépem! Azonnal széttépem - sziszegte Szigfrid, de aztán jóízű mosolyra fakadt, mert látta, hogy Peti csillogó szemmel nevet.

- Most már biztos, hogy meggyógyulok. De ugye továbbra is a pajtában laktok? Megkeressük Robertót, és ő is velünk lakhat - mondta a kisfiú. - Csak apának meg kell mondani, hogy ne bontassa le a pajtát.

- Ne félj! - mondtuk egyszerre. - Nem bontatja le.

XV. FEJEZET,
amelyben befejeződik a történet

Ma találkoztam a kórházban Peti apjával.

- Kedves doktor úr, a fia érdekében ígérje meg, hogy nem bontatja le a pajtát - mondtam neki.
- És mondja meg neki, meglátja, azonnal meggyógyul.

- Ha csak azon múlik, kérem, én igazán... De azok a rettenetes oroszlánok...

- Az oroszlánok nagyon kedvesek... higgye el.

- Hát én nem bánom... az a fő, hogy a fiam meggyógyuljon.

Peti boldogan nézett az apjára.

- Hát mégsem bontatod le?

- Ha neked olyan fontosak azok az oroszlánok... - mosolygott az apja.

Sietve szaladtam a pajtába, hogy megvigyem az örömhírt: a pajta marad. De mikor közel értem, hallottam, hogy valami szokatlan lárma hallatszik bentről.

Ott ült a pajtában az egész társaság, mindenki lármázott, és a csoport közepén meglepetve ismertem meg a kis kövér cirkuszigazgatót, akinek a cirkuszában Szigfrid föllépett.

- Hogyne, ismerem Robertót, nálam is dolgozott egy darabig - mondta éppen az igazgató, amikor beléptem. - De mikor Európába jöttem, megvált a társulattól. Téged keresett, Arabella. Azt mondta, biztosan Amerikában vagy, ő ott marad.

- Tudtam, hogy keres! Ugye megmondtam? - kiáltott föl boldogan Arabella.

- Eljöhetsz velem. Most Amerikába készülök. Szívesen szerződtetek.

Ekkor váratlan dolog történt. Gabriella sírva fakadt.

- És én? - hüppögte. - Úgy szeretnék veletek menni.

- Gabriella! - kiáltottam föl. - Hogy képzeled?

- Mit kiabálsz? - nézett rám Arabella. - Gabriella csodálatosan táncol. Bármelyik cirkusz szívesen alkalmazná.

- Igazán? - kérdezte az igazgató. - Nem táncolnál kicsit?

- De nagyon szívesen! - mondta Gabriella, és táncolni kezdett. Könnyedén és kecsesen, mintha örök életében táncosnő lett volna. Az igazgató elragadtatással tapsolt.

- Na ugye? - mondta diadalmasan Arabella.

- Gabriellát is szerződtetném - mondta az igazgató. - De hát tudjátok, hogy nem lehet. Neki rajzolnia kell. Házakat tervezni.

Gabriella elszomorodott.

- Nem baj - vigasztaltam -, azért táncolhatsz. Délutánonként, ha befejeztük a munkát, majd táncolsz, és én tapsolok neked.

Gabriella rám mosolygott.

- Holnap indulunk - mondta az igazgató.

Másnap megjött a kisfiú. Meggyógyult, az arca ragyogott az örömtől. Elújságoltuk neki, hogy Arabella elmegy tőlünk.

- Érthető - mondta a kisfiú. - Arabellának meg kell keresnie Robertót. Ez érthető.

De azért elszomorodott egy kicsit.

- Akkor holnap búcsúestet tartunk. Jó? Minden barátunkat meghívjuk, és ha megengeditek, apát is.

- Édesapádat? - kérdezte csodálkozva Szigfrid.

- Persze. Őt - mondta a kisfiú, és mosolygott. Másnap valamennyien összegyűltünk a pajtában. Ott volt Szigfrid, Szilvia, Arabella, Gabriella, a kisfiú, Jenő, a cirkuszigazgató, a rendőr és én. Már javában folyt a vidám tréfálgatás, mikor kopogtak. A kisfiú édesapja lépett be.

- Apa, bemutatom neked a barátaimat.

- Örvendek! - állt fel Szigfrid. - Bruckner Szigfrid vagyok, a szavannák ura.

- Én is örvendek - mondta a férfi, és kezét fogott Szigfriddel. - Korábban kellett volna találkoznunk.

- Még nem késő - mondtuk egyszerre mindannyian.

.oOo.